

Házunk életében nagy esemény a már igen régi hagyománynak számító nyílthétvége, melyre évről évre egy nagyböjti hétvégén kerül sor. Idén március 29. és április 1. között vártuk azokat a fiatal fiúkat, akik úgy érzik, Isten talán a papi hivatásra hívja őket, vagy akiket egyszerűen érdekel, hogyan élünk a szemináriumban, hogyan készülünk erre a szép hivatásra. Úgy gondolom, egész egyházunk számára fontos feladat a hivatásgondozás. Minden keresztény kiveszi belőle a részét a saját helyzetének megfelelően. Ne felejtjük el, hogy - immár évek óta - az Egri Egyházmegyében minden egyes mise után imádkozunk papi és szerzetesi hivatásokért érsek atya kérésének eleget téve. De nemcsak az Egri, hanem a Debrecen - Nyíregyházi és a Váci Egyházmegyékben is rendszeresen tartanak szentségimádásokat, végeznek egyéni és közösségi imákat a kedves hívek erre a nagyon fontos szándékra.

Hadd térjek ki egy kérdésre, mely úgy érzem, ide kívánczik. Érdekes felfedezés volt számomra kispapokkal, és a szívükben hivatást érző fiatalokkal folytatott beszélgetéseim során, hogy nem ritkán azok a szülők, akik a templomban buzgón imádkoznak a hivatásokért, elkeserednek gyermekük döntése miatt, sőt előfordul, hogy akadályokat gördítenek saját fiuk hivatása elé. Fontos, hogy amikor hivatásokért imádkozunk, imádkozzunk a családokért is, hogy megértsék, elfogadják, ha a gyermek erre az útra lép. És fontos az is, hogy ha nekünk van fiunk, unokánk, akkor a hivatásokért imádkozva ne felejtjük el: Isten akár őt is hívhatja.

A legtöbb szülőnél és fiatalnál ezeknek a félelmeknek az az oka, hogy a hívek nem látnak bele a papok, kispapok életébe, és mindenféle előítéletek, tévképzetek alapján ítélik meg a papi hivatást, így aztán nem lesz kedvük hozzá, sőt, akár ijesztő, ellenszenves is lehet számukra. Ez bizony még a templomba járó, vallásukat gyakorló testvéreknél is előfordul. Ezért a hivatásgondozáshoz tágabb értelemben hozzátartozik, hogy a hívek érdeklődjenek papjuk élete iránt, próbáljanak vele közelebbi, személyes kapcsolatot kiépíteni, a papok pedig engedjenek betekintést az életükbe, hogy a hívek láthassák a papi élet szépségeit. Ezt a betekintési lehetőséget kívánja biztosítani lapunk is, valamint ezt a célt szolgálja a nemrég ismét megrendezett nyílthétvége.

Még jól emlékszem, éppen öt éve történt, hogy életemben először léptem át a szeminárium küszöbét. Berci atya, a plébánosom hozott el a

nyíltnapra. Maradandó élmény volt számomra, rengeteg emléket őrzök arról a pár napról, és elmondhatom, hogy sokat segített abban, hogy igent mondjak a hivatásomra. A passió című film képeiből készült keresztút, a gyönyörűen előkészített, nagyon bensőséges szentségimádás, a kispapok által vezetett kiscsoportok, a hozzám hasonló hívő gondolkodású fiatalokkal való véleménycsere, ismerkedés mind a mai napig mélyen él bennem. A nyílthétvége résztvevőjeként három fontos eleme volt számomra a rendezvénynek: a mély, meghitt imádságok, elmélkedések, találkozások Istennel; aztán az a megerősítő érzés, hogy nem vagyok egyedül, hiszen negyven-ötven fiattal voltam együtt, akik számára fontos egy hétvégét imával, keresztény fiatalok közt tölteni, és akiktől talán nem teljesen idegen a hivatás gondolata sem. A harmadik fontos elem számomra természetesen a kispapokkal való találkozás volt. Azelőtt nem tudtam, mi fán terem ez a „fajta”, és jó volt látni, hogy nem valami „superman-ek”, vagy aszkéta szentek, akik nem is ebben a világban élnek, hanem éppen olyan hús-vér emberek, mint én. Sokukkal beszélgettem, érdeklődtem, és ezek alapján még világosabban tudtam, mit vállalok a jelentkezéssel.

A mostani már a negyedik nyílthétvége volt, amin kispapként vettem részt, sőt a szervezésből is kivehettem a részem. Ezt a márciusi hétvégét nem csak a fiatalok, hanem mi, kispapok is várjuk, hiszen ilyenkor élet költözik a házba, vidám zsvajv tölti be a háromszáz éves folyosókat, és a néha már monoton napirend kicsit színesebbé válik. A készülődés természetesen már több mint egy hónappal a kitűzött időpont előtt elkezdődött. Először a leveleket írtuk meg, és küldtük el az atyáknak és a fiataloknak, akiknek a címe már megvolt a korábbi alkalmakról. Azután a „spiri” atya minden évfolyamból kiválasztott két kispapot, akikkel összeállítottuk a hétvége részletes programját, majd ki-ki választott magának egyet, melynek a teljes szervezését és lebonyolítását vállalta.

Péntek este érkeztek meg a fiatalok, és miután mindenki elhelyezkedett, keresztúttal kezdődött a program. Az elmélkedéseket vendégeink olvasták, miközben a kereszttel bejártuk az egész házat. A vacsora után kiscsoportokban ismerkedtek a fiúk egymással és a kispapokkal, majd a nap befejezéséként a hagyományokhoz híven szép, bensőséges szentségimádáson vettünk részt, ahol mindenkinek lehetősége nyílt kicsit kettesben beszélgetni a Mesterrel, aki a hivatásokat is adja.

A szombati nap a szentmise és a reggeli után rendhagyóan folytatódott, hiszen bemutató órákra került sor, ahol legnépszerűbb tanáraink tartottak rövidített órákat, betekintést nyújtva a kispapok tananyagába. Vendégeink visszajelzései alapján ez az egyik legkedveltebb programunk, de ez nem is meglepő, hiszen sokszínű és érdekes tantárgyaink palettája a matek, magyar meg töri órák után változatosságot jelent a fiúk számára. Úgy gondolom, tanáraink is szeretik ezt a programot, hiszen ilyenkor még érdeklődőbb hallgatóságnak beszélhetnek.

A tanórák végeztével, az ebéd után kicsit megmozgattuk a hétvégére beköltözött fiúkat. A kispapok sportolni, várost nézni hívták a srácokat. Volt foci, ping-pong, cso-csó, a városnézőkkel pedig megmásztuk a bazilika déli tornyát. Miután mindenki kimozogta magát, és kicsit felfrissülhetett, Lóczy Tamás atya, a miskolci Fráter gimi igazgatója tett tanúságot hivatásáról. Mondhatom, hogy ez a mély, átgondolt, őszinte tanúságtétel nem csak vendégeink számára volt nagyon értékes. Az atya tanúságtételéről kiscsoportokban beszélgethettek a fiatalok, majd ünnepélyes zsolozsma és vacsora következett. A vacsora után szabad programot tartottunk, amikor lehetőség nyílt beszélgetésre, ismerkedésre. A fiúk bejöhettek a celláinkba és szabadon, kötetlenül kérdezhettek, mi pedig igyekeztünk válaszolni.

A vasárnap vidám, zenés ébresztővel indult, ami a kispapok számára is igazi ünneppé tette ezt a szép napot, hiszen két alkalom van csupán a tanévben, mikor zenére ébredhetünk. Az egyik a beöltözés utáni reggel, Krisztus Király vasárnapján, a másik pedig a nyílt hétvége vasárnapja. A vidám ébredés és a reggeli után egyházmegyénk főpásztora, Ternyák Csaba jött el és beszélgetett a fiúkkal. Ezután a bazilikában közösen ünnepeltük Jézus bevonulását Jeruzsálembe. A mise után búcsúzóul egy rövid filmet vetítettünk a srácoknak, amelyet Héri Attila kispaptestvérünk készített, és amely szépen bemutatja a hivatást. Végül egy apró ajándékkal és ebéddel búcsúztunk vendégeinktől.

Amellett, hogy esélyt adunk az érdeklődőknek, hogy első kézből tájékozódhassanak a papnevelés mikéntjéről, a növendékek mindennapjairól, egy-egy ilyen esemény

